

andret Standpunkt end det ærede Medlem, og det vanskeliggjør det overhovedet for os at tro paa Udtalelser af den ene eller den anden Art, som ikke finde deres Udtryk i her paa Bordet for os liggende formede Forslag. Det er altsaa af de Grunde, jeg tilraader at negte Vedtagelsen af dette Lovforslag. Jeg veed nok, at der er Nogle, der nære en vis Frygt for, at vi saa skulde faae en Dpløsning (A. h. Nielsen: Nei!). Min ærede Nabo tilvenstre siger Nei. Jeg veed kun, at der er Nogle, der idetmindste have havt denne Frygt. Jeg kan ikke forestaa, hvorfor man har en saadan Frygt. Som jeg tidligere har udtalt, vilde jeg finde det saare naturligt og rigtigt, og det skulde være en Grund mere for mig til at tilraade Forkastelsen af dette Forslag, for at vi da kunde faae Spørgsmaalet frem. Jeg betvivler ikke, at den meget ærede Minister ma have en saa god Tro til den Sag, han kjemper for, at han ikke vil betænke sig paa at forelægge Sagen paa Valgtribunerne. Jeg vilde indstændigt tilraade den meget ærede Minister at gjøre det; jeg er overbevist om, at han paa dette Punkt ikke vilde faae Utal af ret Mange. Det vilde være loyalt handlet overfor Befolkningen. Men dersom vi ved Forkastelsen af dette Lovforslag idag kunne bevirke en Dpløsning imorgen, siger jeg, at det vilde være overordentlig heldigt og loyalt mod Befolkningen, og jeg er sikker paa, at enten vi saa komme til Københavns Befæstning eller ikke, vil en Del af den Uvillie forstumme, som nu er tilstede mod hele Hærvæsenet, af den ganske naturlige Grund, at, dersom vi efter en Dpløsning faae den gennemført, er det Flertallet af Befolkningen, der vil det. Det vilde være saare naturligt og rigtigt, indtil da er det unaturligt og urigtigt mod Befolkningen at heste den til saa store pekuniære og personlige Byrder som dem, der er Tale om ved det Forslag, som her ligger for. Det er mine Grunde, hvorfor jeg tilraader, at man forkaster det foreliggende Forslag, ingenlunde fordi jeg anser det nuværende for godt, nei tværtimod, jeg anser det for saa bebyrdende for Befolkningen baade i pekuniær og personlig Henseende, at det skulde undre mig, om dog ikke Stemningen vilde rejse sig saa kraftigt og saa alvorligt for en anden Ordning, at man kunde komme betydelig ned med Udgifterne til Hæren og Flaaden og komme bort fra den almindelige Bernepligt og saa komme til en sundere og naturligere Udvikling af vort Hærvæsen. Et vil jeg ogsaa endnu tilføje. Det er det høist mærkelige, at man for at kunne opnaa Besparelse vil slaa af paa Uddannelsen. Man staar her og prutter, om det skal være 6 eller 5 Maaneber; i tidligere Dage var det, om det skulde være, et Aar eller 10 Maaneber eller 8 Maaneber — det har varieret stadigt i Aarenes Løb. I den Henseende er jeg enig med de Militære; jeg tror, at det, man sparer paa Uddannelsen for derved at spare Befolkningen

for Udgifter, det kommer Militærvæsenet til at lide under, og med al Agtelse for det ærede Medlems (Berg) organisatoriske Talent, har jeg heller ikke nogen Tro paa, at det har Stort at betyde, jeg tror ialtsald at den militære Dygtighed i saa Henseende langt overgaar baade hans og alle vi Andres her i Salen tilfammen. Og jeg undser mig ikke ved at fremsætte den Mening, at det er en høist uheldig Maade, hvorpaa vi forhandle om Revisionen af disse Love. Det Politiske og Finansielle høre hjemme i den lovgivende Forsamling, og naar man saa var enig om den Grænsning, der skulde sættes, og visse enkelte Hovedpunkter, saa skulde de Militære for mig faae Lov til at føre Hovedbordet om, hvorledes Organisationen skulde være. Jeg er overbevist om, at vi dermed vilde faae langt bedre Ordning end den, der kan fremkomme ved de Forhandlinger, vi kunne føre her. Saaledes er mit Standpunkt i saa Henseende. Men jeg er principielt imod Forslaget, fordi det overstiger altfor meget de finansielle Kræfter, vi raade over, og fordi det i politisk Henseende ikke staar i Forhold til, hvad vi kunne tænke os som Udbytte af et saa kostbart Hærvæsen, men saa er det harmeligt oven i Kjøbet at skulle have en Fornemmelse af, at hele Udviklingen af Militærvæsenet er mangelfuldt. Det kan ikke skules, jeg tilstaar, man har gjort sig en vis Umage for at skjule det, men det bryder frem, de militære Herrer komme frem med det, og jeg er overbevist om, at hver Gang der blot kommer den mindste Uttring om Mangler i saa Henseende, er det fuldstændig berettiget og bespiet. Dette støtter jeg paa det Kjendskab, jeg har til det militære Liv. Jeg har aldrig troet paa, at den forriere Uddannelse var heldbringende for Soldaten eller for Militærvæsenet i det Hele, og jeg finder mig saa meget mere bestyrket i denne Mening, som man i andre Lande har en ganske anderledes lang Uddannelse end hos os, og det skulde være mærkeligt, om vi her hjemme skulde være saa nemme til at lære fremfor i andre Lande, at vi i nogle enkelte Maaneber kunne lære det, som man i andre Stater bruger Aar til; det tror jeg ikke paa. — Inden jeg slutter, er der en lille personlig Bemærkning, jeg vilde gjøre. Jeg haaber ikke, at jeg skal blive afbrudt af den meget ærede Formand, thi det hænger sammen med Loven. Det var en Udtalelse af det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds ved denne Sags 2den Behandling. Jeg kan ikke lade Seiligheden gaa ubenyttet hen, thi den var i høieste Grad mærkværdig. Det er kun nogle saa Linier, og da det, som sagt, staar i Forbindelse med Hærloven, kan det vel nok tillades mig at oplæse dem. Det ærede Medlem siger: „Der kan indenfor Demokratiets Omraade gives Ting, som kunne være værre Sjender af Demokratiet end selve de naturlige Modstandere, og dertil henregner jeg — lad mig sige det — det forklædte Demokrati, det